

som tillika var pensionärer genom de höjda taxeringsvärdena fått sina pensionsförmåner minskade på grund av större inkomst av förmögenhet. Då det ansetts nödvändigt ompröva de avdragsfria förmögenhetsgränserna måste det anses lika angeläget att ompröva gränserna för den avdragsfria inkomsten av förvärvsarbete.

Härmed hemställes,

att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla om en snar översyn av reglerna för bestämmande av den avdragsfria inkomsten för folkpensionärer, i vad det gäller inkomst av arbete, och med beaktande av de synpunkter, som ovan anförts.

Stockholm den 23 januari 1957

Elsa Lindskog

Olof Persson

Helge Lindström

Lisa Johansson

Artur E. Lundqvist

Thyra Löfqvist

Mary Holmqvist

Evert Svensson

Olof Andreasson

Nr 179

Av herr **Svensson** i Stenkyrka **m. fl.**, om ändrad lydelse av 14 och 15 §§ familjebidragsförordningen.

Värnpliktig, som driver näring eller rörelse, kan i stället för familjepening och bostadsbidrag erhålla näringsbidrag till bestridande av kostnader för näringen eller rörelsen under sin tjänstgöringstid. Härigenom avser man främst att trygga, att närings- eller rörelseidkarens militärtjänstgöring inte skall få äventyra näringens eller rörelsens fortbestånd. Även sedan stadgandet om företrädesrätt för näringsbidrag, som avser upprätthållande av rörelse, framför andra former av familjebidrag slopats, måste näringsbidraget sägas ha en angelägen uppgift att fylla. Detta gäller framför allt vid inkallelser, som är mera omfattande och särskilt berör äldre värnpliktiga, som givetvis i större utsträckning än de yngre är egna företagare.

Enligt gällande bestämmelser om maximibeloppen för näringsbidrag, som fastställdes av 1951 års riksdag, kan värnpliktig erhålla näringsbidrag med högst 15 kronor per dag till bestridande av avlöningskostnader, som uppkommer till följd av att särskild arbetskraft måste anlitas i rörelsen eller näringen under den värnpliktiges tjänstgöringstid. Maximibeloppet för näringsbidrag, som utgår till bestridande av utgifter, som är nödvändiga för att under tjänstgöringstiden nedlagd rörelse eller näring skall kunna återupptagas, utgör 150 kronor per månad. Den försämring av penningvärdet och ökning av arbetskostnaderna, som ägt rum sedan 1951, har icke kompenenserats genom någon motsvarande höjning av maximibeloppen.

Familjepennings maximibelopp har däremot höjts genom riksdagsbeslut under de senaste åren. År 1951 fastställdes familjepenningen till högst kronor 3: 75 per dag för hustru, till högst 2 kronor för annan familjemedlem över 16 år och till högst 1 krona och 50 öre för familjemedlem under 16 år. År 1952 höjdes familjepennings maximibelopp till respektive 4 kronor 60 öre, 2 kronor 70 öre och 1 krona 85 öre för ifrågavarande tre kategorier; år 1953 företogs höjning till respektive 5 kronor, 3 kronor och 2 kronor, och vid 1956 års riksdag fastställdes ifrågavarande maximibelopp till respektive 5 kronor 50 öre, 3 kronor 30 öre och 2 kronor 20 öre.

Sedan 1951, då gällande maximibelopp för näringsbidragen fastställdes, har en avsevärd ökning av avlöningskostnaderna ägt rum. Den genomsnittliga lantarbetarlönen utgjorde 1951 2 kronor 17 öre i timmen och kan för år 1956 beräknas till 3 kronor 42 öre i timmen. Medellönen för rättare inom jordbruket har från 1951 till 1956 ökats från 2 kronor 45 öre till 3 kronor 83 öre per timme, därav för ladugårdsförmän från 2 kronor 55 öre till 3 kronor 99 öre per timme. Jordbrukslönerna har alltså under ifrågavarande tid stigit med i genomsnitt 57 procent. Den genomsnittliga industriarbetarlönen var år 1951 3 kronor 30 öre i timmen och år 1956 5 kronor 5 öre, en ökning med cirka 53 procent. För förmän och verkmästare inom den egentliga industrien var den genomsnittliga månadslönen år 1951 841 kronor och år 1956 1 219 kronor, en ökning med cirka 45 procent.

Då värnpliktiga närings- eller rörelseidkare vid militärtjänstgöring nu åsamkas betydligt högre kostnader för avlöning av ersättare än vid den tidpunkt, då gällande bestämmelser om näringsbidragens maximibelopp fastställdes, synes det oss angeläget, att maximibeloppen höjes, om näringsbidragen skall kunna fylla sin uppgift på sätt som avsetts. I nuvarande utrikespolitiska läge måste vi räkna med en utveckling, som nödvändiggör inkallelser i betydande omfattning. Nödvändigt är därför att höjningen snarast möjligt genomföres.

Det kan framhållas, att kostnaderna för avlöning av sådan kvalificerad arbetskraft, som erfordras som ersättare för närings- och rörelseidkare, synes ha stigit förhållandevis kraftigare än de ovan anförda genomsnitts-

lönerna. En lämplig avvägning av maximibeloppet för näringsbidrag till bestridande av avlöningskostnader är enligt vår mening 25 kronor per dag. Maximibeloppet för näringsbidrag, som utgår till bestridande av utgifter, som är nödvändiga för att under tjänstgöringstiden nedlagd rörelse eller näring skall kunna återupptagas, bör i överensstämmelse härmed fastställas till 250 kronor per månad.

Förslagsanslaget till familjebidrag för nästkommande budgetår har i statsverkspropositionen upptagits till 25 milj. kronor. Den del härav, som kommer på näringsbidragen, kan bedömas uppgå till cirka tre procent. En höjning av maximibeloppen enligt vad som ovan förordats kan beräknas medföra en jämförelsevis obetydlig kostnadsökning, varför någon uppräknings av ifrågavarande förslagsanslag utöver Kungl. Maj:ts förslag inte torde erfordras.

Med stöd av vad som ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att familjebidragsförordningen den 29 mars 1946 (nr 99), §§ 14 och 15, må få följande lydelse med giltighet från den 1 juli 1957:

§ 14.

4 mom. Bidrag må utgå med högst tjugofem kronor för dag. Vid bestämmande — — — arbetskraftens avlöande.

§ 15.

Därest hinder — — — (tjänstgöring i en följd).
Näringsbidrag enligt denna paragraf må beviljas med högst tvåhundrafemtio kronor för månad.

Stockholm den 24 januari 1957

Einar Gustafsson
i Mem

John Eriksson
i Bäckmora

Per Svensson
i Stenkyrka
Jan Ivan Nilsson
i Tvärålund